

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **T. C.**, bytom B., zastúpeného **JUDr. I. V.**, *advokátom, so sídlom advokátskej kancelárií F.*, proti žalovanému **Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Mierová č. 23, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 10134/2009 zo dňa 05. mája 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/91/2009-59 zo dňa 09. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/91/2009-59 zo dňa 09. septembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 10134/2009 zo dňa 05. mája 2009, ktorým žalovaný podľa § 232 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 200/1998 Z. z.“ alebo „zákon o štátnej službe colníkov“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil

rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-793/2008-5334 zo dňa 29. decembra 2008, ktorým bol žalobca v súlade s ustanovením § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. v znení účinnom do 31. augusta 2009 prepustený zo služobného pomeru colníka, a to dňom doručenia rozhodnutia podľa § 185 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z. z. v znení účinnom do 31. augusta 2009. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka bolo porušenie základných povinností colníka stanovených v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. zvlášť hrubým spôsobom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovenia § 44 ods. 3 písm. a/, b/,g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako colníka. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami colníka, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané.

Krajský súd k námietke žalobcu týkajúcej sa nulity rozhodnutia riaditeľa Colného úradu v Michalovciach z 29. decembra 2008 č. R-793/2008-5334 a rozhodnutie žalovaného z 05. mája 2009 č. 10143/2009-1409, uvádza že považuje za správne stanovisko žalovaného, že plynutie lehoty na skončenie služobného pomeru uvoľnením nie je ochrannou dobou, počas ktorej by colník nemohol byť prepustený zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. ak sa počas nej dopustil konania, ktoré prepustenie zakladá. Žalobné námietky ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci nepovažoval krajský súd za dôvodné. Ďalej uviedol, že všetky dôkazy, ktoré boli získané v správnom konaní, boli získané v súlade so zákonom a správny orgán pri ich vyhodnocovaní postupoval podľa § 227 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z. z., teda hodnotil ich podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Preto ani námietku právneho zástupcu žalobcu, ktorú vzniesol na pojednávaní na Krajskom súde v Košiciach, aby súd nebral do úvahy obrazový záznam z výkonu služby žalobcu nepovažoval súd za dôvodnú, pretože aj takéto dôkazy, ktoré slúžia ako dôkaz v trestnom konaní, môžu byť použité v správnom konaní, ak sú vyhodnotené postupom, ktorý upravuje príslušný právny predpis (v preskúmanom prípade zákon č. 200/1998 Z. z.).

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúce sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobe v celom rozsahu vyhovie. Dôvodil tým, že konanie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie a rozhodnutie veci a konanie správnych orgánov trpí procesnými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Podľa názoru žalobcu konanie pred Krajským súdom v Košiciach neodstránilo vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli žalobcu k podaniu žaloby o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia a postupu správneho orgánu a naďalej trvajú. Žalobca uvádza skutočnosť, že pre skutky, ktoré sú skutkovým základom jeho prepustenia zo služobného pomeru, je proti nemu vedené trestné stíhanie, kde je v procesnom postavení obvineného. Skutková totožnosť konania žalobcu, pre ktoré je proti nemu vedené trestné konanie, ako aj konania o prepustení zo služobného pomeru má zásadné dopady pre posúdenie dôvodnosti jeho prepustenia zo služobného pomeru.

Žalobca počas celého konania si bol vedomý skutočnosti, že trestné konanie je iným konaním v porovnaní s konaním o jeho prepustení zo služobného pomeru. Obidve konania sú upravené osobitnými právnymi predpismi, spravujú sa rozdielnymi zásadami a taktiež rozsah preukazovaných skutočností je rozdielny vzhľadom na rozdielny účel obidvoch konaní.

Podľa žalobcu skutková totožnosť konkrétneho trestného konania vo veci žalobcu a konania o prepustení zo služobného pomeru však neumožňujú, aby s ohľadom na princíp prezumpcie nevinny a garancie rozhodovania o vine a treste iba nezávislým a nestranným súdom, žalovaný správny orgán konštatoval, že spáchanie skutkov, ktoré boli základom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru mu bolo „nepochybne preukázané“, ak vedené trestné konanie pre totožné skutky je ešte iba v štádiu prípravného konania a nebola ani len podaná obžaloba, ktorá je predpokladom, aby o vine a treste za tieto skutky rozhodoval nezávislý a nestranný súd. Na základe uvedeného má žalobca za to, že konanie, ktoré bolo skutkovým základom jeho prepustenia zo služobného pomeru colníka, nebolo spoľahlivo, bezpečne a nespochybniteľne preukázané, pričom dôkazné bremeno k jeho preukázaniu zaťažuje žalovaný správny orgán, ktorý toto neuniesol.

Žalobca ďalej uviedol, že správnym a zákonným postupom správneho orgánu, ktorý mohol využiť, ak mal dôvodné podozrenie o tom, že žalobca porušil služobnú povinnosť

zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v štátnej službe by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby, mal byť v súlade s dikciou § 42 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby na čas nevyhnutne potrebný na objasnenie jeho konania.

Žalobca naďalej plne zotrval na svojich tvrdeniach, ktoré uviedol jednak v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu o jeho prepustení zo služobného pomeru z 29. decembra 2008, ako aj v žalobe o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia a postupu správneho orgánu zo dňa 08. júla 2009, a to, že rozhodnutie prvostupňového orgánu o jeho prepustení zo služobného pomeru považuje za nulitný – ničotný správny akt. Ten istý prvostupňový správny orgán totiž už 16. októbra 2008 vydal rozhodnutie o uvoľnení žalobcu zo služobného pomeru č. 654/2008-5334, dňom 31. decembra 2008, a to podľa § 182 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z.. Toto rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru bolo vydané na základe žiadosti žalobcu z 14. októbra 2008 a stalo sa právoplatným. Zároveň toto rozhodnutie o uvoľnení zo služobného pomeru nebolo zrušené ani v dôsledku uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov, ani v konaní súdom v rámci správneho súdnictva.

Nesúhlasiac so záverom krajského súdu, že žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa postupoval v konaní a rozhodovaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru spôsobom, ktorý nie je v rozpore so zákonom o štátnej službe colníkov, mal za to, že krajský žalobu podľa 250j ods. 1 OSP zamietol nesprávne. Uviedol, že predmetným konaním pred krajským súdom bola jednoznačne porušená ústavná zásada prezumpcie neviny, ktorá je garantovaná jednak Ústavou Slovenskej republiky, a to každému, ako aj kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Uviedol, že krajský súd sa námietkou žalobcu o porušení zásady prezumpcie neviny riadne nezaoberal. Zo záveru krajského súdu jednoznačne vyplýva fakt, že konajúci súd sa z vyššie uvedenou námietkou žalobcu vysporiadal tak, že nevykonal dostatočné dokazovanie v tom smere, či bola porušená predmetná zásada alebo nie, ale stotožnil sa s názorom žalovaného správneho orgánu. Vyššie uvedeným má žalobca na mysli jednak to, že krajský súd, považuje za správne stanovisko žalovaného, že plynutie lehoty na skončenie služobného pomeru uvoľnením nie je ochrannou dobou, počas ktorej by colník nemohol byť prepustený zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z., ak sa počas nej dopustil konania, ktoré prepustenie zakladá a jednak to, že krajský súd v rozsudku potvrdil a podobne, ako žalovaný jednoznačne usvedčil žalobcu z vykonania skutku, pre ktorý je žalobca zároveň aj trestne stíhaný. Žalobca pritom vychádza zo strany „5“ rozsudku Krajského súdu v Košiciach, kde je uvedené: „z obsahu administratívneho spisu, ako aj z obsahu napadnutých rozhodnutí, že v správnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca porušil služobné povinnosti a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom konaním, ktoré je uvedené

vo výrokovej časti rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Michalovce“. Takýto postup žalobca odmieta, nakoľko v ňom vidí porušenie ďalšej základnej zásady Občianskeho súdneho konania, a to „rovnosť strán v konaní“.

Žalobca poukázal ďalej na fakt, a to že v správnom konaní nemohlo dôjsť k tomu, aby správny orgán v rámci vlastného šetrenia vyslovil, že žalobca sa svojím konaním dopustil skutku, ktorý je svojou povahou a obsahom totožný so skutkom, za ktorý je žalobca stíhaný v trestnom konaní. Žalobca má za to, že postojom žalovaného, ako aj postojom krajského súdu, došlo jednoznačne k prejudikovaniu predmetnej veci.

Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/91/2009-59 zo dňa 09. septembra 2010 zmenil tak, že rozhodnutie Colného riaditeľstva Slovenskej republiky o odvolaní zo dňa 05. mája 2009 číslo 10134/2009-1409 a rozhodnutie riaditeľa colného úradu Michalovce o prepustení zo služobného pomeru zo dňa 29. decembra 2008, číslo R-793/2008-5334 sa zrušuje a vec sa vráti žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie.

Ďalej žalobca uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný, nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru colníka je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z.).

Služobná disciplína colníkov spočíva v dôslednom plnení služobných povinností, ktoré sú ustanovené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 43 zákona č. 200/1998 Z. z.).

Podľa § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ citovaného zákona je colník povinný:

- a/ plniť svedomité úlohy, ktoré sú uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- b/ vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas,
- g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy alebo ohroziť dôveru k colnej správe,
- h/ dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 227 ods. 1 až 4 zákona č. 200/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 230 ods. 1 až 7 zákona č. 200/1998 Z. z..

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Colného úradu v Michalovciach, zo dňa 29. decembra 2008, ktorým bol žalobca podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru colníka z dôvodu, že nevykonával riadne štátnu službu, počas ktorej si neplnil svedomite úlohy uložené mu zákonom č. 200/1998 Z. z., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti colníka uvedené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 200/1998 Z. z., a to tým, že dňa 25. októbra 2008 spolu s colníkom M. S. odniesol zo služobnej miestnosti na stanovisku č. 1 na hranici medzi SR a UA v Čiernej nad Tisou fľaše (pálenky) v čiernom igelitovom vreci, ktoré nezaevidoval do prvotnej evidencie. Dňa 29. októbra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi SR a UA v Čiernej nad Tisou prevzal od colníka S. krabičky cigariet značky C., ktoré si uložil do vreciek služobnej rovnošaty a nezaevidoval ich do prvotnej evidencie. Vyššie uvedené konanie je v rozpore s pokynom VPCÚ Čierna nad Tisou o zapisovaní tovaru do prvotnej evidencie po vykonanej colnej kontrole na stanovisku č. 1 na štátnej hranici medzi SR a UA v Čiernej nad Tisou. Žalobca ďalej dňa 19. novembra 2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi SR a UA v Čiernej nad Tisou pri colnej kontrole cestujúcej zistil, že dováža textilný tovar, ktorý nie je neobchodnej povahy, ale vykazuje známky tovaru dovážaného z obchodných dôvodov a po tomto zistení cestujúcu aj s tovarom, ktorý dovážala prepustil na územie SR v rozpore s článkom 45 Nariadenia Rady EHS č. 918/83 z 28. marca 1983 ustanovujúceho systém spoločenstva pre oslobodenie cla.

Úlohou súdov oboch stupňov v tomto preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 183 ods. 1 písm. c/ zákona č. 200/1998 Z. z. (účinnom do 31. augusta 2009) sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení. V tomto smere sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, uvedenou v jeho písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že krajský súd neprihliadol na jednu zo základných zásad trestného konania, a to na zásadu prezumpcie neviny žalobcu a následne krajský súd nevykonal dodatočné dokazovanie, uvádza, že túto považuje za právne irelevantnú a súhlasne s vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu poukazuje na to, že konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu. O prepustení colníka zo služobného pomeru teda rozhoduje príslušný nadriadený a tento si podľa zákona vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom teda nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, a na tomto základe účinne sa domáhať trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny. Táto zásada platí v trestnom konaní a nie v konaní vo veciach služobného pomeru colníka.

Ďalej považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že správne uváženie je súdom preskúmateľné v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 OSP, podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Pri preskúmaní rozhodnutia, ktoré bolo vydané na základe voľnej úvahy, je povinnosťou súdu posúdiť, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom, ale z rozhodnutia musí byť tiež zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil.

Súčasťou preskúmania napadnutého rozhodnutia súdom je i posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení; nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojím vlastným.

Správny orgán totiž i pri voľnom uvážení nesmie nerešpektovať zákon, ako i prekračovať jeho medze, a tiež nesmie pri použití voľnej úvahy prejavovať svoju ľubovôľu.

Najvyšší súd k ďalšej námietke žalobcu, tiež zhodne s názorom žalovaného uvádza, že v danom prípade záviselo len od úvahy správneho orgánu, či žalobcu v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. v dočasne pozbaví výkonu štátnej služby, alebo ho zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2009 prepustí, keďže ustanovenie § 42 ods. 1 citovaného zákona, príslušnému správnomu orgánu neukladá obligatórnu povinnosť, aby svojím rozhodnutím dočasne pozbavil colníka výkonu štátnej služby, ak sa tento stane dôvodne podozrivým, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, alebo je podozrivý, že spáchal trestný čin, a jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby.

K ostatným námietkam žalobcu uvedených v odvolaní sa najvyšší súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozsudku č. k. 6S/91/2009-59 (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), považujúc námietky žalobcu vo vzťahu k preskúmvanej veci za právne irelevantné.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z. z.(v znení účinnom do 31. augusta 2009), pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer colníka vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný

pomer colníka sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdiac tiež formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Protí tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková